

doen overhellen.

In dit opzet zijn zij trouwens geslaagd, alhoewel toch niet helemaal, want toen in maart 1933 de Duitse bevolking ter stembus werd geroepen, behaalden de nazi's niet de volstrekte meerderheid waarop zij hadden gehoopt en moesten zij vrede nemen met 43,9 t.h.

DE MYSTERIEUZE VAN DER LUBBE

Wat er zich in die beruchte nacht van 27 februari 1933, de nacht van de Rijksdagbrand, juist heeft voorgedaan en wat eraan is voorafgegaan, heeft men nooit helemaal kunnen achterhalen. Wel de juiste toedracht der feiten, want later is tot in bijzonderheden uitgemaakt hoe en door wie de brand werd gesticht.

Volgens sommigen was de «brandstichter» een zwakzinnige, die argeloos in het diabolische plan van de S.A. was getrapt; volgens anderen weer was hij de vader van een talrijk gezin dat het alles behalve breed had en had hij zich bereid verklaard tot deze «zelfmoordonderneming», op voorwaarde dat behoorlijk voor zijn vrouw en kinderen zou worden gezorgd...

In elk geval voldeed Van der Lubbe aan de voornaamste vereiste: hij was een communist en dat moest hij zijn om het hele opzet te doen slagen.

Is de rol van Van der Lubbe en de manier waarop de nazi's hem in hun spel hebben kunnen betrekken, onopgehelderd gebleven, de feiten zelf zijn duidelijk genoeg.

Goering en Goebbels hadden een voorwendsel nodig om de oppositie, die nog tegen de nazi-heerschappij bestond, volledig op te ruimen.

Als voorzitter van de Rijksdag betrof Goering een ambtsgebouw, dat door een onderaardse gang met het Parlement verbonden was. Door die gang trok een kleine groep S.A.-mannen, aangevoerd door Karl Ernst, de leider van de S.A. te Berlijn,

VOOR DE VERDEDIGING VAN VOLK EN STAAT

Hadden de nazi's zich enigszins misrekend wat de afloop van het proces betreft, de Rijksdagbrand verschaftte hun niettemin de gezochte aanleiding om de democratie volledig te knevelen en zich alle machten toe te eigenen voor een volkomen willekeurig bewind.

Reeds op 28 februari liet Hitler door von Hindenburg een decreet ondertekenen «voor de verdediging van Volk en Staat». Alle individuele vrijheden, voorzien in de democratische grondwet van Weimar werden afgeschaft. Pers, briefwisseling, telegraaf- en telefoonverkeer en het recht op verzameling werden gecensureerd.

Aldus hadden Hitler en Goering de verkiezingen van 5 maart degelijk voorbereid en zij waren wel zo verstandig niet het definitief verbod der communistische partij in te stellen, zodat de stemmen der arbeidersklasse zouden verdeeld zijn. De aanslagen tegen de leiders der linkse organisaties namen echter elke dag in aantal toe.

De propagandamachine der nazi-partij verdubbelde tijdens de laatste week der verkiezingscampagne, de kracht van haar aanvallen tegen al wie of wat «Marxist» Was. Hitler liep het land af en verklaarde overal dat hij definitief wilde afrekenen met het Marxisme en alle linkse partijen.

Toch kregen de nazi's zoals we hebben gezien, van het Duitse volk, nog niet de begeerde volstrekte meerderheid.

Maar daarover bekommerde Hitler zich niet erg en hij ging onbekommerd zijn weg, het zekere voor het onzekere nemend.

Het experiment van democratische verkiezingen zou hij niet meer herhalen. Die van maart 1934 waren het laatste overblijfsel van de democratie van Weimar. De nazi-dictatuur bloeide nu volop.

Dit decreet is present bij het kabinet in Berlijn